

Korpa Tamás

Lelakatolt szobák

pólust vált, téli szálláshelyére, néhány galériás, az Ostromlépcső utcán, vonul, a fejedelmi többes, az örökké tárt pillanat: önbizalomszag a levegőben és manzárdszobák csúcsai. felajzott ablakkeretek, kertek. a kéményénél kirántott füst, ha hurokba puhul. a hegyi kis garzon. fel is, le is kút megnyúlt korongja. isznak, a Medve Bőrére bárban, egy improvizált télben. kortyonként változó indítékok a hőtésképen. hány befalazott képtár van odafönn a várban, s zeneszoba? hány lelakatolt szertár. skótszekrények, fodros gúlába hordott medicinlabdák. tériszony a beomlott mozdulatok szélén. a muzikális vívótőr, ha szúrt. ingázott kézzől-kézre egy görli, ki izmosabb volt tőlünk, és ésszel felérte. szűzforró csend, internátusnyugalom. egy ilyen szoba melyik kanyarban, hol élhető el? a nemi szervek lassú, érlelt bemosdatása a combok tartós zaja alatt; a súrlódás izgat, lappangó érdes helyen, a kipárolgás; közben szemérmes vagy, mint egy lakhatatlanul hagyott, letakart faágy. máskor mindez ennyi: a talpak fékpofái összezárnak az éber zsámoly előtt, mialatt már elvállaltam a mozgást.